

Húsvét 5. vasárnapja

Jn 13,31–35

„Új parancsot adok nektek, szeressétek egymást”

Úgy tűnik, a világon a legegyszerűbb szeretni. Sokak szerint a szeretet magától is működik. Egyesek furcsállják, minek kell a szeretetre parancsot adni. Mások azt gondolják, a szeretetet nem lehet megparancsolni. Akadnak, akik úgy vélik, a szeretetet nagyon is érzélem, és nem lehet rá alapozni egy vallást.

Miről beszél Jézus? Csak arról, amit tett.

Az Ószövetségben és az Újszövetségben a szeretet központi fogalom, a hozzá kapcsolódó fogalmakkal (hűség, kegyelem, irgalom, megbocsátás) a két szövetség szövegeinek központi problémájához tartozik. Istennek Izrael iránti szeretete, illetve a nép Isten iránti változó szeretetének történetei alkotják az ószövetségi Szentírást. Sőt Isten és ember kapcsolatát az Ószövetség a menyasszony és a vőlegény egymás iránti vonzalmával szemlélteti. Természetesen ha ez emberek közötti kapcsolat, akkor nem mindig kap bibliai értelmet.

Az Újszövetség görög nyelvében az Istennel kapcsolatban nem fordul elő a görög „erósz” szó, mert az csupán testi vonzalmat jelent. A klasszikus görögben pedig azt a spontán érzést, testi-lelki vonzalmat jelöli, amelyet a szimpatikus emberek éreznek egymás iránt. Nem azért nem használja az Újszövetség ezt a szót, mert bűn, hanem, mert az Isten szeretete ennél sokkal több.

Az Újszövetség nem használ egy másik szót sem az Istennel kapcsolatban, ez pedig a „filia”, az emberbaráti szeretet, mely eredetileg a családtagok, elsősorban a szülő és gyermek közötti vonzalmat, szeretetet jelentette. Ez sem elítélendő, de az Isten szeretete ennél is sokkal több.

Isten és ember közötti szeretetkapcsolatra a leggyakrabban használt ige a görög „agape”, amely Istennek az emberek iránti szeretetére vonatkozik. Ezt a szeretetet az jellemzi, hogy Jézus szeretetből meghalt értünk, akkor, amikor még bűnösök voltunk, pedig az igaz emberért is alig hal meg valaki. Az újszövetségi Szentírás azt hirdeti, hogy az Isten a világ iránti szeretetéből küldte Fiát a világba. Ez a kezdeményező szeretet, amely már akkor létezik, mikor az ember még bűnben él, és ennek a szeretetnek a jellemzője az önfeláldozás.

Ez a szeretet lesz a keresztyény ember életformája. Jézus tanítványait erről a szeretetről lehet megismerni. A Szentlélek hatásának elsőrendű gyümölcse ez a szeretet. S hogy a szeretet kegyelmi ajándéka milyen, azt megtudhatjuk az első korintusi levél 13. fejezetéből: „A szeretet türelmes, a szeretet jóságos, nem féltékeny, nem kérkedik, nem gőgösködik, nem tapintatlan, nem keresi a magát, haragra nem gerjed, a sértést föl nem rója, nem örül a gonoszságnak, de együtt örül az igazsággal, mindent eltűr, mindent elhisz, mindent elvisel...”

János apostol Isten legjellemzőbb tulajdonságának nevezi ezt a szeretetet. Ezt tanulhatjuk Istentől.

Ezek után megkérdézhajtuk, milyen szeretetet is tanultunk, és milyent tanítunk? Vajon csak az „éroszt” vagy a „filiát” ismerjük?

Nemde az gyötör bennünket, hogy a szeretetünk telve van féltékenységgel, kapzsisággal, gőggel, tapintatlansággal, önzéssel, haraggal, sértődéssel, alkalmasint gonoszsággal és igazságtalansággal? Végül is rá kell jönnünk, nem is olyan könnyű szeretni. Sőt nem is olyan lényegtelen, milyen szeretetet tanultunk, és milyent tanítunk. A szeretet kultúrája nem pusztán érzelmi kultúra. A szeretet kultúrája a bűn és a gyűlölet, az indulatok és az előítéletek kultúráját válthatná fel, ha többet olvasnánk az első korintusi levélből a himnuszt, és elgondolkoznánk Isten szeretetéről. Ha pedig saját szeretetünket is képesek leszünk felülvizsgálni, az már kész főnyeremény.

Ima a távozó Mesterhez

Mester!

Ne menj! Gyermekek vagyunk még. Gyengék és elhagyottak nélkülöd.

Hogy tudnánk szeretni egymást? Hogy kérheted pont ezt? Hogy tudnánk úgy szeretni, ahogy te szeretsz?

Erre senki sem képes! Hisz ismersz bennünket. Júdás most futott el.

Mester, maradj még! Nélküled semmik vagyunk. Ne hagyj minket magunkra!